

Ясни мѣсецъ врѣдъ освѣти
Поля и горитѣ;
Тѣшки мисли на Елена
Вълнуватъ грѣдитѣ.
Въичко вече въ нощни покой
Мирно спи, почива
А Елена презъ гората
Къмъ града отива.
Ясна нощъ се вѣчъ прѣваля,
Зората изгрѣва;
И въ дурачката махала
Елена пристигва.
Тамъ вѣжщата на Мехмеда
Гости сж събрани;
Тѣ са били тъкмо всички
нѣйнитѣ душмани
И прѣправи се на була
Въ фередже обвита
Като бѣдна сиротица
Покрай тѣхъ се скита.
Тѣ като видѣха тѣзи
Лична мома красна,
Диви! пламнаха къмъ нея
Отъ любовъ ужасна.
Тѣ я всички поглѣднаха
нѣжно вѣвъ образѣтъ
И подиръ вече почнаха
Въ любовъ да я дразнѣтъ
И изведнѣжъ тя подскочи,
Мжжски си подрипна,
И пищови и ножове
Отъ поясъ си дръпна.